

„DUPLA ADAG MÓKA ÉS CSÍNY.”
—JEFF KINNEY, AZ *EGY ROPI NAPLÓJA* ÍRÓJA

JORY
JOHN

Illusztrálta:
KEVIN CORNELL

MAC
BARNETT

RÉMIÉS PÁROS

**RÉMES
PÁROS**

RIKA
G SZERINT)

INV... SZÖCSKE

MAC BARNETT

REIN PAI

Amto
HOLDAK
HOMLOK
SORR
ÁLLKAPOCS
NYAK MAR
ZÜGY

HOKI
FELSZERELÉS

"KIRÁLY
BILLENTŐ"

★★★

★★★

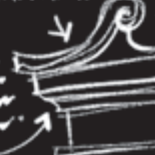

illusztrálta: KEVIN CORNELL

HATTYÚ
TALPAZAT

A	B
YES	YES

EDD MEG
AZ ÖSSZES
LEVEST!

ZSÁK-
CSEL

JORY JOHN

MES

ROS

FOGHOZ
VERT
GARAS

NOZZE

NILES-NAK
A 65-ÖSNÉL
KELL LENNIE

Könyvmolyképző Kiadó

GYAKORLATI
PELDA

VÖDÖR-
CSEL

I.
FEJEZET

ÜDVÖZÖLLEK ÁLMOS-VÖLGYBEN, eme idilli helyen, ahol zöld dombok hullámzanak a patakok mentén, meg tehenek legelésznek, ameddig a szem ellát. Ott is van egy.

Pár tény Álmos-völgyről: Ha az összes álmos-völgybeli tehenet egy kupacba pakolnánk, elérnénk a holdig és vissza. (Ez nem túl jó ötlet, mert a tehenek félnek a magasban, és nem kapnak levegőt az űrben sisak nélkül.)

1836-ban nyomdahibás szavazócéduláknak köszönhetően egy tehenet választottak Álmos-völgy polgármesterének. (Majd rekordmagas támogatással megválasztották második turnusra is.) A tehen szobra még mindig a város főterén áll.

Ha egy napra egy tehen mellé szegődsz, hallhatod, hogy a tehenek napjában hányszor (százszor vagy kevesebbszer) bögnek. A múúú-számolás népszerű szabadidős elfoglaltság Álmos-völgyben.

Ez egy!

Álmos-völgy tehát egy igen érdekes hely, ha rajongsz a tehenekért.

Miles Murphy azonban nem rajongott a tehenekért.

2. FEJEZET

Ő ITT MILES MURPHY. Éppen Álmos-völgybe tart.
Vizsgáljuk csak meg jobban az arcát!

Figyeljétek meg a grimaszt! A szomorúságot! Nézzétek, ahogy az arcát az ablaküvegnek nyomja, mintha menekülni próbálna!

Halljátok, ahogy egyre csak sóhajtozik?

Ez ma a századik sóhaj!

– Miles, ne sóhajtozz már! – mondta Judy Murphy a kormány mögül. – Igazi házba költözünk. Nagyobb szobát kapsz, és még kertünk is lesz. Mindent újrakezdünk. Jó lenne, ha mosolyognál!

Miles azonban nem tudott mosolyogni, mert egy cseppet sem örült, hogy Álmos-völgybe költöznek. Nem örült, hogy el kellett köszönnie a barátaitól, Carltól és Bentől. Nem örült, hogy ott kellett hagynia a régi lakásukat, ami egy nagy rózsaszín házban volt, közel az óceánhoz. Nem örült, hogy le kellett mondania a régi szobájáról, aminek négy fala és a plafonja is tele volt ragasztgatva térképekkel, amiket megpróbált magával hozni, de olyan jól tartott a ragasztó, hogy elszakadtak, amikor le akarta szedni őket. (Kár volt olyan jól felragasztani.) Nem örült, hogy ott kellett hagynia a Max's Marketet, kedvenc

cukorkalelőhelyét. És annak sem örült, hogy búcsút mondhat az iskola legnagyobb csínytevője címnek, amire évek kitartó munkájával és zseniális ötleteivel tett szert.

Miles végig abban reménykedett, hogy megfordulnak és hazamennek, de az autó nem állt meg, és mostanra már az alábbi táblát is elhagyta:

3. FEJEZET

JÓCSKÁN ELMÚLT MÁR ÉJFÉL, de Miles csak kerengett az új hálószobájában. Túl nagy volt. A falak pedig túl fehérek. Dobozok álltak mindenütt. Aludnia kellett volna, de ébren volt, mert a szobája sehogy sem stimmel. És a ház sem stimmel. És a kert sem stimmel. Milest nem érdekelték a nagy szobák, a házak vagy a kertek. Ez nem új kezdet, hanem *fúj* kezdet! Lekapcsolta a lámpát, ami egy dobozon állt, és visszabújt az ágyba.

Miles nem tudott elaludni. A régi szobája ablakán át Miles mindig a hullámverést hallgatta, és az ringatta álomba.

Miles kimászott az ágyból, és kinyitotta az ablakot. Valahol a távolban felbőgött egy tehén.

A régi szobája ablakából a tenger illatát érezte. Itt tehénszagú volt a levegő.

A mai nap is szörnyen alakult, de a holnap még rettenetesebb lesz. Holnap kezd az új iskolát.

Miles rettegetve bújt vissza az ágyba.

4. FEJEZET

MILES RETTEGVE ÉBREDT. Kinyitotta a szemét, és csak bámulta az üres mennyezetet. Éjjel azt álmodta, hogy az egész költözés csak egy álom, és most azt kívánta, bár még mindig álmodna.

Miles szorosan lehunyta a szemét. Próbált visszaaludni, de hallotta, ahogy az anyukája odalenn motoz a konyhában, és reggelit készít. A reggelinek tojásszaga volt. És tehénszaga. Bár lehet, hogy a tehénszag a tehenek miatt volt.

Miles megette a tojást. Félelemíze volt, de lehet, hogy pont a félelem miatt.

A félelem elkísérte az Álmos-völgyi Tudományos Akadémia felé menet a kocsiban is.

– Anya, mi van, ha kihagyom ezt az évet? – kérdezte Miles.

– Sokan hagynak ki évet. Tölthetném azzal az időmet, hogy projekteken dolgozom. Lehetne ez a projektévem!

– Miles, ha kihagysz egy évet, az nem azt jelenti, hogy egy évig lógathatod a lábad, hanem hogy eggyel magasabb osztályt kezdesz.

– Tudom, anya. De akkor én lennék a legfiatalabb, és az nem lenne jót a fejlődésemnek. Ezért lenne jó ötlet szerintem a projektév.

– Nem lesz projektéved.

– Azzal is tölthetném az időt, hogy utazgatok. Tudod, hogy mindig is látni akartam a világot. Azt mondják, az utazás a legjobb iskola.

– Nem.

– Talán kivehetnék alkotói szabadságot. Tudod, mi az az alkotói szabadság, anya?

– Nagyjából ugyanaz, mint a projektév.

– Nem.

Lefékeztek az iskola előtt.

– Nem felejtettél otthon semmit? – kérdezte Judy.

Miles leellenőrizte. Megvolt az új iskolatáskája, az új uzsonnásdoboz, benne az uzsonnával, az új dossziéi, az új dzsekije és – ami a legfontosabb – a régi csínygyűjteménye.

Természetesen kívülről unalmas külsejű füzetnek látszott (hogy ne legyen gyanús senkinek), de belülről tele volt csodálatos vázlatokkal, térképekkel és jegyzetekkel. Benne minden csíny terve, amit Miles valaha is elkövetett.

A Szellem-csíny, a Hiányzó Metszőfog-csíny, az Ázott Házi-művelet. Mind szép sorban. És voltak még mások is. Kutya helyett két macska. Hal az ágyban. Cukormentes Limonádé.

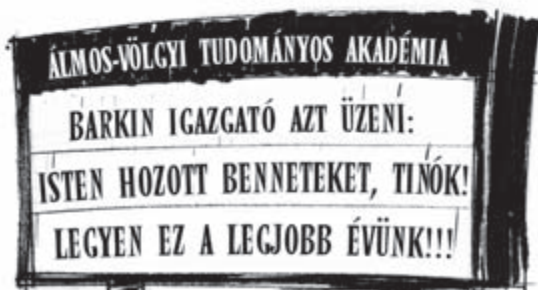
Pite-művelet. Megannyi szuper dolog, ami Milest híressé tette. Vérnek Látszó Ketchup. Mazsola Mindenütt. Homok a Gatyában-művelet.

Egy új városban a suli első napján el kell döntened, milyen srác akarsz lenni.

Lehetsz okostojás vagy az a srác, akinek mindig menő a csukája. Lehetsz az a srác, aki mindent tud a régi autókról vagy a friss hírekről vagy az első világháborúról. Lehetsz az a srác, aki mindig Labellóval mászkál. Lehetsz a sakkos srác, a kosaras srác, a diákönkormányzatos srác. A srác, aki megszervezi a hulladékgyűjtést. Első sorban ülő srác, hátsó sorban ülő srác. Srác, akinek mindig a magasban van a keze, akkor is, ha nem tudja a választ. Olyan srác, akinek megengedik otthon, hogy felnőtt filmeket nézzen. Olyan srác, akinek nem engedik meg otthon, hogy felnőtt filmeket nézzen, de azt hazudja, hogy igen, és az összefoglaló alapján találja ki, mi volt a cselekmény. Az a srác, akinek nincs is otthon TV-je, ezért a te TV-det szeretné nézni. Az első napon még azt is megteheted, hogy francia akcentussal beszélsz, és te leszel a cserediák. Vihetsz ajándékot a tanáraidnak, és máris te leszel a nyalizós gyerek. Vagy a drága cuccos srác. Srác, aki minden órán vagy tízszer hegyezi ki a ceruzáját. A felemás zoknis, fura srác. Az a srác, aki, mindegy milyen idő van odakinn, rövidnadrágban jár. Ez egy olyan nap, amikor dönthetsz úgy, hogy teljesen új gye-

rek leszel, és életed hátralévő részében ekképpen fognak kezelni.

De Miles egyik sem akart lenni ezek közül. Egyáltalán nem akart új gyerek lenni. Miles ugyanaz a gyerek akart maradni, aki az előző iskolájában is volt: a csínytevő. Miles volt a legjobb csínytevő, aki valaha is az iskolájába járt, és ebben az új iskolában is ő lesz a legjobb.

– Szia, anya!

Kiszállt az autóból, és felmérte az Álmos-völgyi Tudományos Akadémiát. Egy zömök, téglalakú zömök tégl épület volt. Milyen körbepillantott, és csupa tipikus iskolai cuccot látott.

Egy tipikus táblát.

Egy tipikus zászlót, ami egy tipikus zászlórúdon lógott.

Tipikus fecsegő gyerekeket.

Tipikus sövényt.

Tipikus fákat.

Egy tipikus iskolakaput, amit valaki tipikus autója állt el. Várjunk csak! Ez nem lehet. Miles jobban megnézte magának.

Miles közelebb ment a gyerektömeghez.

Vihogást hallott.

Meg röhögést.

Meg hahotázást is.

– Egy AUTÓ van a LÉPCSŐN – mutatott rá a nyilvánvaló tényre az egyik gyerek.

– MI folyik ITT? – kérdezte ugyanaz a gyerek. – De KOMOLYAN. Valaki ÁRULJA EL!

A gyerek neve Stuart volt. Bárki elmondhatta volna neki, mi folyik itt, de senki sem tette. (Ez elég gyakran előfordult Stuarttal.)

Miles szíve hevesebben vert.

Megszólalt a csengő, és beindította az autóriasztót.

Senki sem mozdult.

– De most HOGY menjünk be az ISKOLÁBA, ha ott van AZ AZ AUTÓ? – Stuart hisztérikus sírásban tört ki.

Miles először mosolyodott el, mióta elhagyta az otthonát. Jó kis csíny volt.

Aztán lelohadt a mosolya.

Tényleg *nagyon* jó csíny volt.

Összevonta a szemöldökét.

Úgy tűnt, ebben az iskolában már van egy csínytevő, még hozzá elég jó csínytevő.

Miles semmit sem tudott az első világháborúról, és egyforma zokniban járt. És ha nem lehetett csínytevő, akkor csak egy senki volt.

5. FEJEZET

BARKIN IGAZGATÓ VISZONT VALAKI VOLT.

Barkin igazgató igazgató volt. Barkin igazgató az Álmos-völgyi Tudományos Akadémia igazgatója volt, és jelen pillanatban, ahogy a lépcsősor tetején csücsülő sárga autót bámulta, kifejezetten dühös embernek tűnt.

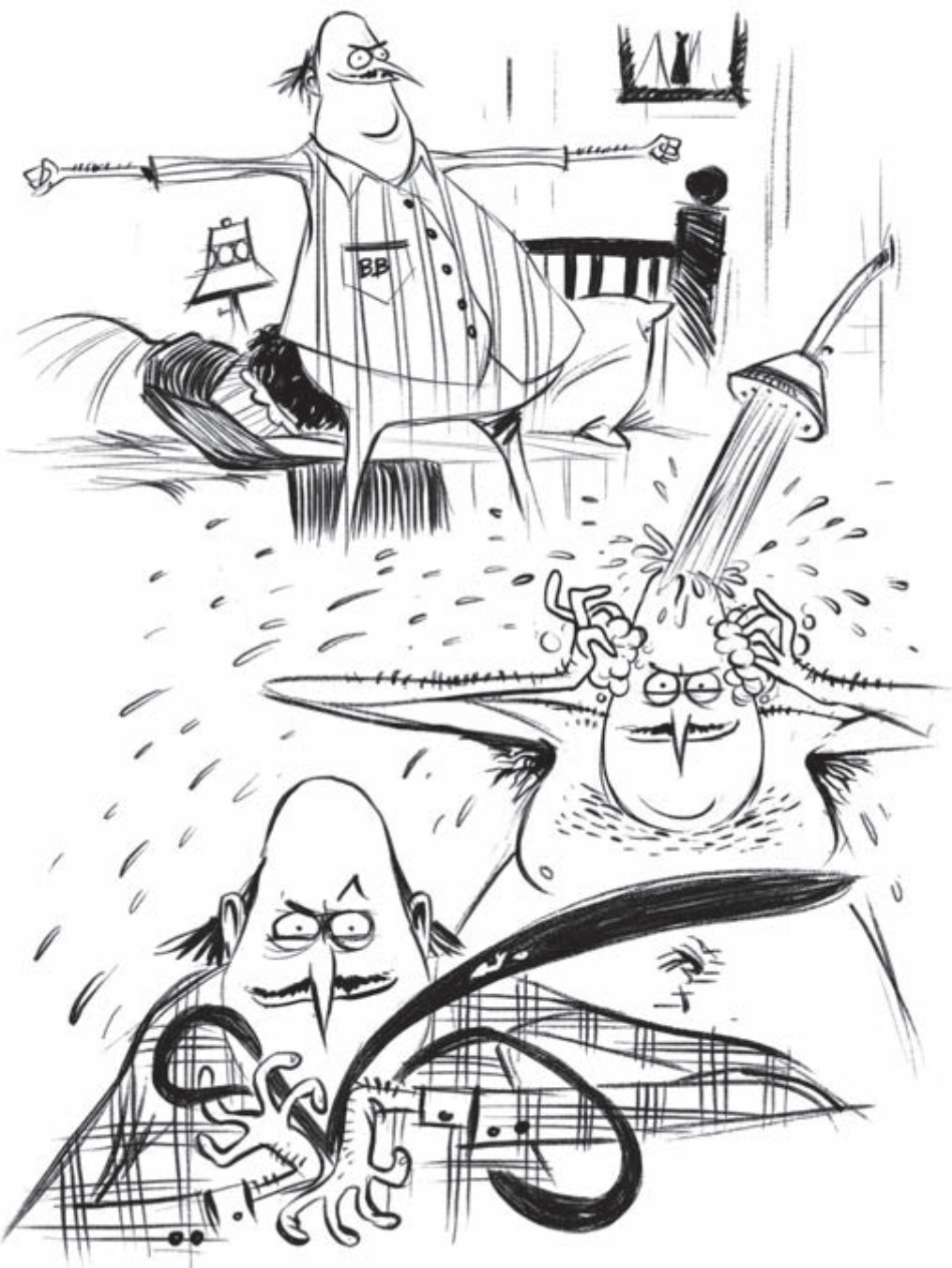
Nem sokkal korábban Barkin igazgató még boldog ember volt. Egészen pontosan reggel 4:44-kor, amikor Barkin igazgató kinyitotta a szemét egy perccel azelőtt, hogy az ébresztőórája megszólalt volna. Elérkezett az iskola első napja, és senki nem lehetett nála boldogabb egész Álmos-völgyben.

Szinte kiugrott az ágyból.

Először letusolt: két percig samponozott, öt percig kondicionált, és két percig dúdolt egy új dalt, amit maga költött az iskoláról.

„Jóságos ég, végre kezdődik az iskola/ Iskola, iskola, iskola, iskola, iskola, iskola.”

Aztán kiválasztotta a kedvenc nyakkendőjét. (Ez nagyjából egy percébe került.) A nyakkendő élénkpiros volt és minta nélküli.

Csak annyi hibádzott, hogy egy apró mustárfolt éktelenkedett rajta, de a jó dolog a színe volt (mármost a nyakkendő piros színe, nem a mustárfolt sárgája). A piros teljhatalmat sugárzott. Tudta ezt az elnök. Tudták a bankárok. És tudta Barkin is.

Megette a reggelijét: zabkásás pirítóst. Ezt az ételt még a dédnagyapja találta föl, és kijelentette, hogy ez a „Barkinok reggelije”. Az így keletkezett hatpercnyi időben újraolvasta *Az igazgatói hatalom 7 igazgató elve* című kedvenc könyve kedvenc fejezetét.

Barkin igazgató beszállt háromajtós kisautójába, belesüllyedt a bőrborításba, és sötétben indult dolgozni.

Aznap reggel, mint mindig, ő volt az első az iskola mögötti parkolóban, és elfoglalta a különleges, csak az igazgatónak fenntartott helyet, amit egy saját készítésű táblával jelölt.

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk,
ha öröme és felszabadult percekre vágysz!

**Már rendelhető!
ÉLVEZD MIHAMARABB!**

**MOST
KEDVEZMÉNNYEL**

lehet a tiéd!

[Megnézem.](#)

NE HAGYD KI!

Rendeld meg most a kiadónál!

Még több jó könyv

megjelenését támogatom veled.

[Imádom a jó könyveket. Kérem máris!](#)

Barkin igazgató kiszállt az autójából, és a nyakkendője hátuljával eldörgölt egy koszfoltot az ablakon. Az épületre pillantott,

büszkén szusszant, és az iskola hátsó ajtaján lépett be.

Barkin igazgató megérkezett az irodájába, és helyet foglalt a székében. Megropogtatta az ujjperceit. Kihegyezte a ceruzáját. Aztán egy friss fehér papírkupac fölé hajolt, és tervezni kezdte az Iskola Első Napját bejelentő buzdító beszédét.

„Barkin igazgató vagyok, a ti igazgatótok”, írta, aztán áthúzta. Nehéz volt buzdító beszédet írni. Egy kicsit berozsdásodott, és egy jó beszédhez tökéletes koncentráció kell. 6:15-kor megszólalt a telefon. Barkin felvette, és belemordult:

– Igen?

– Hogy ityeg?! Az Armadillo írószerboltbó' telefonálok a texasi Armadillo városbó'. Hogy vagyunk? Figyejjen csak, azér' telefonálok, hogy egy jó bótót ajánljak. Vannak olcsó gemkapcsok

